

ชุด สืบสานมรดกภูมิปัญญา
ทางวัฒนธรรมไทย

ร้อยแปด (๑๐๘) คำควบกळा

ชุด สืบสานมรดกภูมิปัญญา
ทางวัฒนธรรมไทย

ร้อยแปด (๑๐๘) คำควบลำ

ชุด สืบสานมรดกภูมิปัญญา
ทางวัฒนธรรมไทย

ร้อยแปด (๑๐๘) คำควบล้ำ

บรรณาธิการอำนวยการ ผ่องเพ็ญ อาษาเทวัญ บรรณาธิการ รุ่งโรจน์ อาษาเทวัญ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ รัตนา ภูมิพิทักษ์

ผู้เขียน ชูติรัตน์ เกิดหาญ ออกแบบปก ศรินทิพย์ ใจปทุม

คอมพิวเตอรืกราฟิก ทรงวุฒิ ตระกูลพันธ์ พิสูจน์อักษร สิริพรรณ โพธิ์ศรีสุข

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-596-156-1

จัดทำจำหน่ายโดย บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด 28, 30, 32

ซอยรังสิต-ปทุมธานี 16 ซอย 7 ต.ประชาธิปัตย์ อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี 12130

โทรศัพท์ 0-2958-1125, 0-2958-1127

e-mail : sales@skybook.co.th , saleskybook@gmail.com

www.facebook.com/skybook.co.th

www.skybook.co.th

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ชูติรัตน์ เกิดหาญ.

ร้อยแปด (๑๐๘) คำควบล้ำ.--ปทุมธานี : สกายบุ๊กส์, 2567.

264 หน้า.-- (สืบสานมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไทย).

1. ภาษาไทย--คำควบล้ำ. 2. ภาษาไทย--การออกเสียง

I. ชื่อเรื่อง.

495.9115

ISBN 978-616-596-156-1

คำนำ

ภาษาไทยมีความสำคัญกับคนไทยทุกคนเพราะเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติไทย

แต่ทุกวันนี้ ปัญหาเรื่องการใช้ภาษาไทยอย่างที่เราเห็นได้ชัดเจนก็คือ การใช้**คำควบกล้ำ** ทั้งการเขียนและการพูด เช่น วันนี้ฉัน**เครียด**จัง ก็จะออกเสียงกันว่า วันนี้ฉัน**เคียด**จัง คือไม่ออกเสียงควบกล้ำ “ร” ตรงคำว่า “**เครียด**” เป็นต้น

ด้วยปัญหานี้ ทางทีมงานจึงได้รวบรวม **๑๐๘ คำควบกล้ำ** ที่หลายๆ คนมักใช้เขียนและออกเสียงกันผิดมาไว้ในเล่มเดียว เพื่อให้เขียนและพูดคำควบกล้ำได้อย่างถูกต้อง และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาไทย

ทีมงานหวังเป็นอย่างยิ่งว่า **หนังสือร้อยแปด (๑๐๘) คำควบกล้ำ** จะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้อ่านและประเทศไทยต่อไป

นนนี่ จิตรัตน์

เกรี้ยวกราด

เกรี้ยวกราด อ่านว่า เกรี้ยว-กราด

คำว่า **“เกรี้ยวกราด”** เป็นคำกริยา (ก.) หมายถึง แสดง
กิริยาท่าทางพร้อมทั้งดูด่าว่ากล่าวอย่างรุนแรง ด้วยความโกรธเกรี้ยว

คำว่า **“เกรี้ยว”** และ **“กราด”** มีคำที่ออกเสียงคล้ายกัน
แต่เขียนไม่เหมือนกัน คือ

“เกรี้ยว ๑” เป็นคำนาม (น.) หมายถึง เครื่องประดับลักษณะ
เป็นวงคล้ายพวงมาลัยสำหรับสวมจุก

“เกรี้ยว ๒” เป็นคำนาม (น.) หมายถึง ผ้าคาดพุงสำหรับ
ขุนนาง เรียกว่า ผ้าเกรี้ยว

“เกรี้ยว ๓” เป็นคำนาม (น.) หมายถึง คานหามของคนจีน
ชนิดหนึ่ง

“เกรี้ยว ๔” เป็นคำกริยา (ก.) หมายถึง รัด พันแน่น หรือ
พุดให้รักในเชิงซู้สาว พุดแพะโลม หรือพุดเลียบเคียงเพื่อให้สมปรารถนา

“กาด ๑” เป็นคำนาม (น.) หมายถึง ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิด
หลายสกุล บางชนิดใช้ใบ บางชนิดใช้หัวเป็นผัก เช่น ผักกาดกวางตุ้ง
ผักกาดขมหรือผักกาดเขียว ผักกาดขาวหรือแป๊ะช่าย ผักกาดหัวหรือ
ใช้เท้า ใช้ทำเป็นอาหาร

“กาด ๒” เป็นคำนาม (น.) หมายถึง ตลาด ซึ่งเป็น
ภาษาถิ่นทางภาคเหนือ

การเขียนคำว่า “เกรี้ยวกราด” นั้น ต้องใช้ “ร” ควบกกล้า
ถ้าใช้ “ล” หรือไม่มีตัวควบกกล้าถือว่าเขียนผิด

ตัวอย่าง

๑. คุณพ่อคุณแม่ไม่ควรเกรี้ยวกราดกับลูกที่เป็น
วัยรุ่นมากนัก
๒. บุคคลที่ชอบมีอารมณ์เกรี้ยวกราดมักเป็นคนที่
มีเพื่อนน้อย

เกลี้ยกล่อม

เกลี้ยกล่อม อ่านว่า เกฺลี่ย-กุล่อม

คำว่า **“เกลี้ยกล่อม”** เป็นคำกริยา (ก.) หมายถึง ชักชวน
จิตใจให้ร่วมพวก หรือพูดจูงใจให้คล้อยตามหรือปฏิบัติตาม

คำว่า **“กล่อม”** มีคำที่ออกเสียงคล้ายกันแต่เขียนไม่เหมือน
กัน คือ

“กร่อม” เป็นคำวิเศษณ์ (ว.) และเป็นคำโบราณ (บ.)
หมายถึง ซ้ำๆ แต่ทำไปเรื่อยๆ มักใช้กับการเดิน การพายเรือ หรือการ
เดินลุยน้ำ

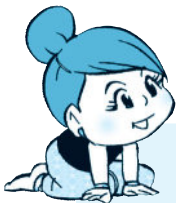
การเขียนคำว่า **“เกลี้ยกล่อม”** นั้น ต้องใช้ **“ล”** ควบกล้ำ
ถ้าใช้ **“ร”** หรือไม่มีตัวควบกล้ำถือว่าเขียนผิด

ตัวอย่าง

๑. อนุชา **เกลี้ยกล่อม** น้าตาให้ใจร่วมชมรม
คนรักการเขียน
๒. อย่า **เกลี้ยกล่อม** ฉันเลย เพราะฉันไม่เห็นด้วยกับ
ข้อเสนอ

เก็ลือกกั้ว

เก็ลือกกั้ว อ่านว่า เก็ลือก-กั้ว

คำว่า **“เกลือกกลั้ว”** เป็นคำกริยา (ก.) หมายถึง คบหา
สมาคม คลุกคลี ทำให้มัวหมอง หรือทำให้มีมลทิน

คำว่า **“เกลือก”** มีคำที่ออกเสียงคล้ายกันแต่เขียนไม่เหมือน
กัน คือ

“เกลือก ๑” เป็นคำกริยา (ก.) หมายถึง กลิ้งหรือเลือกตัว
ไปมา หรือเอาสิ่งหนึ่งสิ่งใดกลิ้งเพื่อให้สิ่งอื่นติด

“เกลือก ๒” เป็นคำกริยา (ก.) หมายถึง เกรงหรือกลัว

“เกือก” เป็นคำนาม (น.) หมายถึง รองเท้า มักใช้ใน
ภาษาพูด

การเขียนคำว่า **“เกลือกกลั้ว”** นั้น ต้องใช้ **“ล”** ควบกล้ำ
ถ้าใช้ **“ร”** หรือไม่มีตัวควบกล้ำถือว่าเขียนผิด

๑. กล้วยๆ จ้ารณลาย น้ำมไป**เกลือกกลั้ว**กับคนไม่ถี
นะจ๊ะ

๒. สู้न्छอรฉินไป**เกลือกกลั้ว**กับสุนัขที่ฉินฉฉ
จัวทำให้ฉฉฉฉฉฉกลับมา

เก็ล็อน

เก็ล็อน อ่านว่า เก็ล็อน

คำว่า “**เกลื่อน**” เป็นคำวิเศษณ์ (ว.) หมายถึง เรี่ยราย
หรือกระจัดกระจายอยู่ทั่วไป

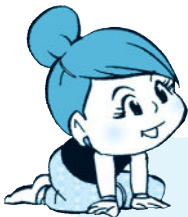
การเขียนคำว่า “**เกลื่อน**” นั้น ต้องใช้ “**ล**” ควบกล้ำ ถ้าใช้
“**ร**” หรือไม่มีตัวควบกล้ำถือว่าเขียนผิด

ตัวอย่าง

๑. นักรบร่อนนํ้าร่อนมาร่อน ทั่วไร่ไม่เก็บที่
วาร**เกลื่อน**ธำมบ้านไปหมดเลย
๒. รถบรรทุกเกะกะเกะเกะอยู่ข้างถนน จักรมารถเกะ
เกลื่อนถนน

โกธุ่น

โกธุ่น อุ่นว่ โกธุ่น

คำว่า “**โกร๋น**” เป็นคำวิเศษณ์ (ว.) หมายถึง ร่วงโรย
เกือบหมด มีอยู่น้อย หรือมีห่างๆ

คำว่า “**โกร๋น**” มีคำที่ออกเสียงคล้ายกันแต่เขียนไม่เหมือน
กัน คือ

“**โก๋น ๑**” เป็นคำนาม (น.) และเป็นภาษาถิ่นของภาค
อีสาน หมายถึง โพรงไม้ หรือรูที่อยู่ตามต้นไม้

“**โก๋น ๒**” เป็นคำวิเศษณ์ (ว.) หมายถึง ฝักร้างในโพรงไม้
เรียกว่า ฝักร้าง

การเขียนคำว่า “**โกร๋น**” นั้น ต้องใช้ “**ร**” ควบกล้ำ ถ้าใช้
“**ล**” หรือไม่มีตัวควบกล้ำถือว่าเขียนผิด

อ้าวอ้าว

๑. ฉันมะม่วงอันนี้ใบ**โกร๋น** ลมพัดอ้าวอ้าวเลย
๒. ฉันมะลิอันนี้ดอก**โกร๋น** นมอ้าวแล้ว

โกสเกลีย

โกสเกลีย อ่านว่า โกส - เกลีย

คำว่า **“ไกล่เกลี่ย”** เป็นคำกริยา (ก.) หมายถึง พุดจาให้ปรองดองกัน พุดจาให้ตกลงกัน คุยไล่ ทำให้เรียบร้อย หรือทำให้มีส่วนเสมอกัน

คำว่า **“ไกล่”** และ **“เกลี่ย”** มีคำที่ออกเสียงคล้ายกันแต่เขียนไม่เหมือนกัน คือ

“ไก่อ่” เป็นคำนาม (น.) หมายถึง ลัตรีปีกชนิดหนึ่ง บินได้ระยะสั้นๆ หากินตามพื้นดิน

“เกลี่ย” เป็นคำกริยา (ก.) หมายถึง กระจายของออกไปให้เสมอกัน

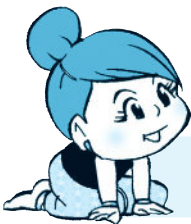
การเขียนคำว่า **“ไกล่เกลี่ย”** นั้น ต้องใช้ **“ล”** ควบกล้ำ ถ้าใช้ **“ร”** หรือไม่มีตัวควบกล้ำถือว่าเขียนผิด

ตัวอย่าง

๑. ตำรวจ**ไกล่เกลี่ย**นักเรี่ยนเช่ารถลที่ทะเลาะกันอยู่ตวร
บริเวณป้ายนยูตรอปรจำการ
๒. ผู้เินหมู่บ้านกำลั**ไกล่เกลี่ย**ลูกบ้านที่ทะเลาะเรื่อ
แย่งน้ำทำนากัน

กรอวบเกรบ

กรอวบเกรบ อ่านว่า กรออบ-เกรบ

คำว่า **“กรอบแกรบ”** เป็นคำวิเศษณ์ (ว.) หมายถึง เต็มที่ หรือมีเสียงดังอย่างเสียงเหยียบถูกของแข็งหรือกรอบ

คำว่า **“กรอบ”** และ **“แกรบ”** มีคำที่เขียนคล้ายกันแต่ ออกเสียงไม่เหมือนกัน คือ

“กอบ ๑” เป็นคำกริยา (ก.) หมายถึง เอามือ ๒ ข้าง รวบสิ่งใดสิ่งหนึ่งเข้ามา จนนิ้วก้อยของมือทั้งสองชิดกัน แล้วยกขึ้น

“กอบ ๒” เป็นคำนาม (น.) หมายถึง เรียกของที่กอบขึ้น ครั้งหนึ่งๆ ว่า กอบหนึ่งๆ และเป็นลักษณนามของสิ่งของที่กอบขึ้นมา เช่น ทราย ๒ กอบ

“เกลบ ๑” เป็นคำนาม (น.) หมายถึง เปลือกข้าวที่สี หรือตำแตกออกมาจากเมล็ดข้าว

“เกลบ ๒” เป็นคำนาม (น.) หมายถึง ชื่อแมลงชนิดหนึ่ง พวกเดียวกับแมลงสาบ แต่มีขนาดเล็กกว่า คือยาวประมาณ ๑.๓-๑.๕ เซนติเมตร กว้าง ๕-๑๐ มิลลิเมตร ลำตัวแบนรูปไข่ มีหนวดยาว มีขา ยาว บางชนิดอาศัยอยู่ตามซั้เลื้อยหรือกองเกลบ แต่บางชนิดอาศัยอยู่ตามบ้านเรือน

“เกลบ ๓” เป็นคำนาม (น.) หมายถึง เรียกม้าพันธุ์เล็ก ว่าม้าเกลบ หรือเรียกวิหารขนาดเล็กว่า วิหารเกลบ

“เกลบ ๔” เป็นคำนาม (น.) หมายถึง เทียนเกลบ (ชื่อเรียก ผลแก่แห้งของไม้ล้มลุกชนิด *Foeniculum vulgare* Miller ในวงศ์ Umbelliferae)

การเขียนคำว่า “กรอบเกรบ” นั้น ต้องใช้ “ร” ควบกล้ำ
ถ้าใช้ “ล” หรือไม่มีตัวควบกล้ำถือว่าเขียนผิด

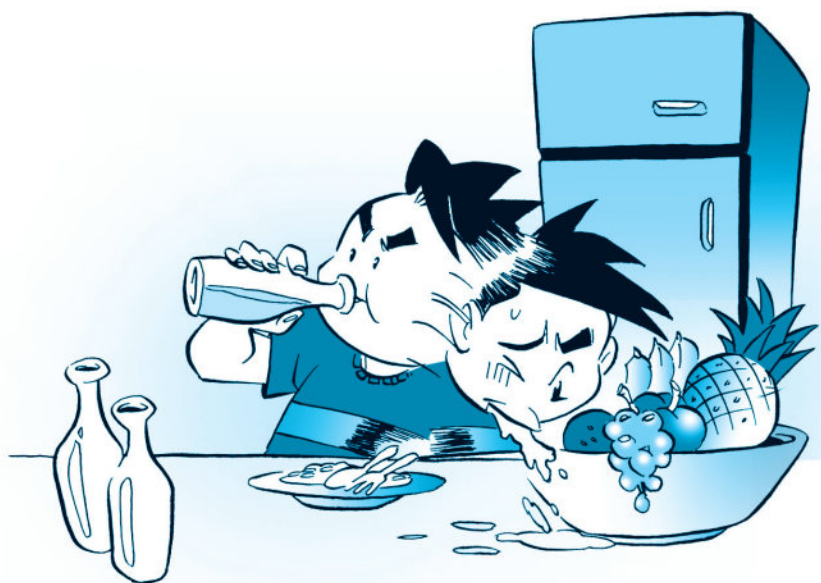
ตัวอย่าง

๑. รุ้ผู้ขายคนนั้นสิ ลรลลจะจนกรอบเกรบ
๒. เมื่อเย็นกันไปมีน้ำที่น้ล่นลรมา ก็จะมีลลลลลล

กรอบเกรบ

กร่อย

กร่อย อ่านว่า กร่อย

การเขียนคำว่า “กร่อย” นั้น ต้องควบกล้ำด้วย “ร”
ถ้าใช้ “ล” หรือไม่มีตัวควบกล้ำถือว่าเขียนผิด

ຫ້າວໜ້າ

๑. ผลกระทบนี้ส่งผล**ร้าย**มาก แม้แต่ถ้ากฏๆ ยัว
ไม่สนุกละเลย
๒. น้ำท่วมนี้ร้ชชาติ**ร้าย**จริง นำไปใช้ล้าลงละไว้
อีกว่า

กระปรีกระเปร่า

กระปรีกระเปร่า อ่านว่า กระ-ปรี-กระ-เปร่า

คำว่า “**กระปรีกระเปร่า**” เป็นคำวิเศษณ์ (ว.) หมายถึง
แคล่วคล่องว่องไว เพราะมีกำลังวังชา กระฉับกระเฉง ไม่เนือยนาบ

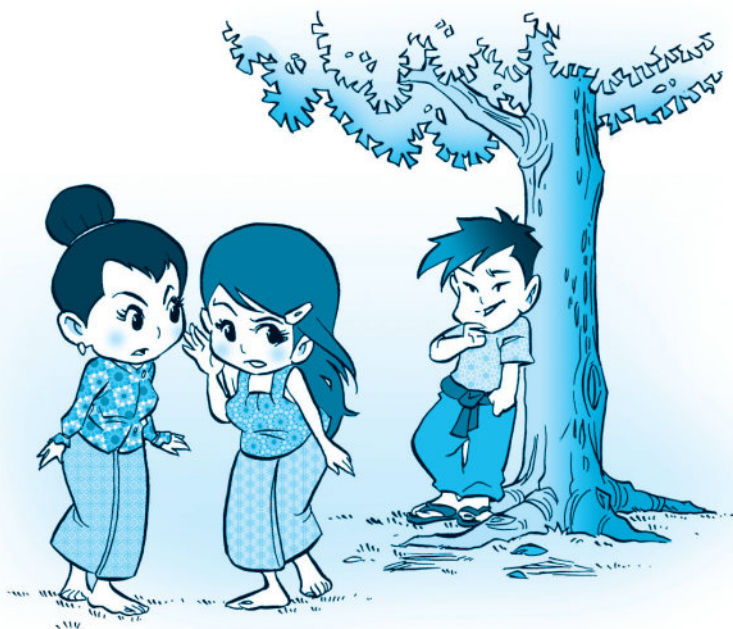
การเขียนคำว่า “**กระปรีกระเปร่า**” นั้น ต้องใช้ “**ร**”
ควบกล้ำ ถ้าควบกล้ำด้วย “**ล**” หรือไม่มีตัวควบกล้ำถือว่าเขียนผิด

๑. นั้ลจจากที่ดูจนตาากลั้บมาจากวี่อออกกำลั้รกาย
ดูจนตาารู้ลั้ก**กระปรีกระเปร่า**จึ้น
๒. ฉั้นรู้ลั้ก**กระปรีกระเปร่า**มาก นั้ลจจากที่ไ้ไ้ไป
จักก่่ออนที่ซายทะเลมานลายวัน

กรุ้มกรุ้ม

กรุ้มกรุ้ม อ่านว่า กุรุ้ม-กุรุ้ม

คำว่า **“กรั้มกรั้ม”** เป็นคำกริยา (ก.) หมายถึง แสดง
สีหน้า แววตา และท่าทางเจ้าชู้ เช่น เห็นผู้หญิงเดินผ่านมาก็ทำ
กรั้มกรั้มขึ้นมาทันที เป็นต้น

คำว่า **“กรั้ม”** นั้น มีคำที่เขียนคล้ายกันแต่ออกเสียง
ไม่เหมือนกัน คือ

“กลั้ม” เป็นคำกริยา (ก.) หมายถึง รวมประดัดคับคั่ง
ปกคลุมอยู่จนทำให้มืด หรือรู้สึกอึดอัด ยุ่งยากใจ

การเขียนคำว่า **“กรั้มกรั้ม”** นั้น ต้องใช้ **“ร”** ควบกล้ำ
ถ้าควบกล้ำด้วยตัว **“ล”** หรือไม่มีตัวควบกล้ำถือว่าเขียนผิด

ตัวอย่าง

๑. ขออภัยผู้ขายคนนั้นสิ ทำท่า**กรั้มกรั้ม**ทุกครั้งที่
ที่เธอเดินผ่าน
๒. ฉันไม่ชอบผู้ขายที่ทำท่า**กรั้มกรั้ม**เลย